

Den 4. Maj 1896

Kjære Eder alle!

Når jeg i Aften griber til Pennen for at skrive til eder, da vil jeg først af Hjertet ønske at I alle er og have været ligeså raske, som jer er det i dette Øjeblik og hidtil har været. Dernæst ville jeg ønske, at jeg vidste lidt Besked om, hvorledes alt staar til i Hjemmet; men vi leve her som Noah i Arken, og høre ikke andet Nyt end den velsignede Revolution, som nu endelig har naaet sin Afslutning. Krigen, hvis jeg tør kalde den saaledes, har varet fra den 24. Februar til d. 1. Maj. At skildre den Elendighed, der er her, eller fortælle om den Skade, disse Maaneders Uroligheder have bragt Landet formaar jeg ikke, da vi jo kun have været Vidne til det mindste her. De slaas ikke som man hører Tale om fra Krigene hjemme i Europa, nej de Mennesker herude indskrænke sig til at røve og plyndre fra hverandre og udsuge og udpumpe Landet for alt. Penge, Levnedsmidler, Klæder og kortsagt alt hvad brugeligt er, ja endnu mere; thi hvad de ikke kunne faa blive uden Skaansel ødelagt. Corinto var Begyndelsespunktet, men Leon (den største By i Landet) er egentlig Arnestedet for Revolution, og om denne By, hvor Rebellerne havde deres Hovedstyrke, har ogsaa næsten hele Krigen drejet sig om...

Den ene Familie efter den anden er kommet her ned til Corinto for at søge Beskyttelse. Næsten alle vare de velhavende Folk, hvis Ejendomme vare blevne ødelagte og udplyndrede og selv blev de truede med blive tagne til Soldater, hvis de ikke betalte Løsepenge. Jeg have hørt om flere folk, som have betalt indtil 100.000 Dollars for at de og deres Børn kunde blive fri. Alle disse Penge tager disse Banditter saa med dem, naar de lejlighedsvis rømme ud af Landet, thi hele Styrken her er næppe andet end Æventyrere, der blot gaa med for at røve og plyndre, ja hvis de vinde deres sag, da blive de jo store Herrer i Landet og faar yderligere Anledning til at tilfredsstille deres Egenlyst. Jeg har set tre unge Mennesker her i byen (Amerikanere). Den ene var General og de to andre højtstaaende Officerer i Rebelleres Armee, men alle vare de komne her blot for Vinding, og hvis Krigen fik et heldigt Udfald for dem, da at opnaa en god Stilling. Nu var de som de sagde "Blowed out", og kunne kun med Nød redde Pelsen. Selv det herliggende amerikanske Krigskib kunne ikke beskytte dem, da de havde gjort Oprør mod Landets Regjering.

Ja, man skulde ikke tro at sligt kunne passere i et civiliseret Land, men I kunne danne Eder et Begreb derom. En Soldat faa omtrent 30 Øre om Dagen. Derfor skal han føde og klæde sig, hvad der er ganske umuligt, selvom det aldrig er saa billigt at leve her, og dog gaae med Glæde med i Krigen og det alene for at røve og plyndre. Mangen en Kjøbmand der surt har faaet en Butik stablet op her, Kan i disse Tider se den vandre omkring i Gaderne. Alting er stegen her til fabelagtige Priser, men det er ikke nok, nej man laver Penge af Papir og hvis Folk ikke ville tage imod dem blive de uden videre smidt i Kasjotten og Ejendom og Varer uden videre konfiskeret. En Lykke for os alle her er det, at der hele Tiden har ligget et engelsk og amerikansk Krigskib. De satte deres Flag paa Toldboden og flere andre Steder, medens en Vagt paa 100 Mand gik her i Land hele Tiden. Sandsynligvis havde vi mistet alting ogsaa, da vi er alene her, og hvad skulde vi gjøre, naar saadan en Bande faldt ind til os. Dette er i Korthed, hvorledes det ser ud her, men vi se jo kun det Mindste, og der er ogsaa meget mere, men Pladsen blive for lille og jeg er snart ked af at skrive længere. Derfor vil jeg slutte for denne Gang og skulde Skæbnen endnu engang forunde mig at skrive Eder til da er jeg igjen som altid

Eders Hermann

Hilsen til alle i Hjemmet Store og Smaa. Nu er Lotte vel ude at tjene. Hils hende og alle de andre, Bedste, Bedstefader og Marie og hvem der ellers bryder sig om en Hilsen

Den 2. August 1896

Kjære Eder alle!

Ja, nu er det saa ved Enden med os her i Nicaragua. I Gaar fik vi Lasten ind, og i Morgen antager jeg, at vi skulle gaa herfra. Hvor har det dog været en lang og kjedsommelig Tid for os, og det er endda intet, men hvad har det ikke været for Kaptajnen, og hvad har det ikke været for en Udgift for Skibet og Tidsspilde i disse 6 Maaneder; skjønt det vistnok er falden bedre ud nu ved Enden, end det har tegnet til fra Begyndelsen. Naa, Gud ske Lov at det har faaet en Ende her for vi andre bliver det jo ikke saa galt, vi faa jo en grusom Masse Penge til Gode, naar vi om Gud vil engang komme hjem, hvor det saa bliver. I alle Tilfælde skulle vi til Falmouth (red: engelsk havneby) for Ordre, og dertil vil saa gerne bede Eder skrive, hvis I da ikke helt have glemt denne ædle Kunst. Jeg har jo ikke endnu tabt alle Følelser for Hjemmet skjønt jeg maa indrømme, at jeg har tit været ærgerlig, naar Bunker af Breve og Aviser ere gaaet min Næse forbi; og da i særdeleshed naar jeg ved at I er nok inden Døre til at sende mig et par Linjer. Her har kun været faa Adspredelser men mange Plager som Varme, Moskitter, ingen rigtig Arbejde saa I kunne være forvissede om at disse 7 Maaneders Slutning nu er en sand Befrielse for os alle. Heldigvis har det heller ikke været megen Sygdom mellem os saa vi er jo da naadige slupne. Jeg læste i en Avis her og ser at Revolutionen har været omtalt i de hjemlige Blade, men Opgivelserne ere ikke ganske nøjagige. Nogle passe nok, men det er dog langt fra alt som der staar skrevet.

Naa jeg har snart ikke mere paa Samvittigheden denne Gang, naar undtages, at jeg gjerne vilde have vidst hvorhen jeg skal skrive til Charlotte, men hun bryder sig vel sagtens heller ikke sig stort om at høre fra den snart aldrende Broder. Erik er vel kommen hjem med Skjold og Karl svalker nok hele Nordsøen igjemmen iaar. Til Slut en venlig Hilsen til alle i Hjemmet fra Eders alles

hengivne Søn og Broder

H. J. Albertsen

Pappegøjen befinde sig endnu i bedste Velgaaende men I skal ikke glæde eder for tidligt for der er allerede død to for os og en dejlig Abekat.